

ساقی نامو

ساقیاء ڏي پري ڪو جام۔ شراب
میتجي جیئن وڃن گناه ثواب
اهڙي مٺي ڏي هن زماني ۾
دل ڳري ۽ هجي اکين ۾ آب۔

معرفت جو شراب ڏي ساقی،
منهنجي ”مان مان“ وڃي رهان باقي۔
ان طرح پاڻ کان ڏي آزادي،
جو فنا مان ملي بقا باقي۔

ساقیاء ڏي شراب وحدت مان،
جي ڏسان ڪنهن ڏي مان ته عبرت سان،
سير مون کي ڪرائي ڪثرت جو،
بيخودي بخش بحر۔ حیرت کان۔

ساقیاء هي شراب کين کڻي
تنهنجي وحدت جي مٺي ملي مون کي،
ذوق ۽ شوق جو پيالو ڀر،
پنهنجي درگاه جي ڪٽي کي ڏي۔

ساقیاء ٽوڙ قيد۔ هستيءَ کي،
اڻ شب و روز مون ڏي مستيءَ کي۔

بيخبر ڪر پنهي جهانن کان،
ڪڍ بلندي کي توڙي پستي کي.

زندگي ٿي خراب، اي ساقِي،
ٿيو نه حاصل شراب، اي ساقِي،
عشق جي مٿي بغير جا گذري،
هتي حياتي عذاب اي ساقِي.

بيخودي جو شراب ڏي ساقِي،
خود نمائي کي ڪر پري ساقِي،
نيڪ يا بد بڻاءِ جيئن چاهين،
پنهنجي در جي غلام کي ساقِي.

جام مٿي جو پيار اي جاني،
دور ڪر دل جي هي پریشاني،
عمر گذري پڌرو ٿيس ساقِي،
رات ڏينهن اهي بس پشيماني.

ڏي نه ساقِي شراب انگوري،
آهي ان کان اسان کي صد دوري،
لازوال آهي جام وحدت جو،
جنهن جي پيتي وڃي ٿي مهجوري.

ڏي ڪو مستي جو حال اي ساقِي،
دور ٿي ڦيل و ڦال اي ساقِي،
هي وظيفا ۽ ورد ڪين ڪين،
گهرجي تنهنجو خيال اي ساقِي.

مون کي شيشي جي جام ۾ مٿي ڏي،

دم ۾ ساقي هي درد چڙ لاهي،
پل "برائين جي ماءُ" چئي زاهد،
سج نظر ڪين ايندو انڌي کي.

ساقيا، ڪول پنهنجو مٿخانوم
ڏي پري مون کي منهنجو پٿمانوم
مست بيخود ٿيان شراب چڪي
هوڏ هٿ کان وڃان ٿي بيگانو.

ساقيا، مون کي بڻائي راز دار
ڪر خدا را خود نمائي کان به ڌار،
سڀ ڪو پل بیدين ۽ ملحد سڏي،
آهي دو عالم ۾ عاشق آشڪار.

ساقيا! اڄ عيد ڪئي آهي اسان،
پنهنجو نالو پيش ٿيو ان جي اڳيان،
حاضري ٿي جنهن جي سا دل ٿي قبول،
عارفن مون کي ٻڌايو هي بيان.

ساقيا، ڏي ان جي رمزن جو پتو،
جيڪو وانهڙو فنا جڳ مان ٿيو،
هڪ ۾ هڪ بڻجي هميشه هو رهيو،
ڄاڻندڙ هڪ جي عيوض ڄاتو نه ٿيو.

ساقيا هن عشق کان آگاه ڪر،
سور سان ۽ سوز سان همراھ ڪر،
بيڪس آهيان تنهنجي آڏو حال ڏس،
درد ۽ الفت جي مون کي شاه ڪر.

ساقيا، ڪر مات منهنجو ننگ نام،
مهر مان مون کي پري ڏي مٺي جو جام،
بن جهانن ۾ رهان جيئن مست ٿي،
غرق ڪر وحدت جي وادي ۾ مدام.

ساقيا، ڏي جام مٺي جو پُر ڪري،
جنهن جي خوشبو سان طبيعت تر ٿئي،
يار جي دوري جو درد آهي گهڻو،
شمع جهڙي ديد سان دلبر ملي.

ات هينئر محفل ۾ هل ساقيا سڌو،
گل جي موسم آهي ڇڏ سستي سگهو،
هڪ مٿان ٻيو جام مٺي گلڦار جو،
ڪيترو هن مند ۾ ڏئي ٿو مزو.

ٿي نه ساقيا محتسب کان خوفناڪ،
مٺي مئل دل کي ڪندي ڇا ٿيڪ ناڪ،
ڏي پيالو زندگي جي آب مان،
جيئن رهان زنده هميشه زير-خاڪ.

جام مٺي جو ساقيا پڌرو پيار،
زاهدن واري ريا کان آهي عار،
ڪوڙ يا ٻئي جي پچر کان مٺي پلي،
پنهنجو منهن مٿخاني ڏي ڪر اشڪار.